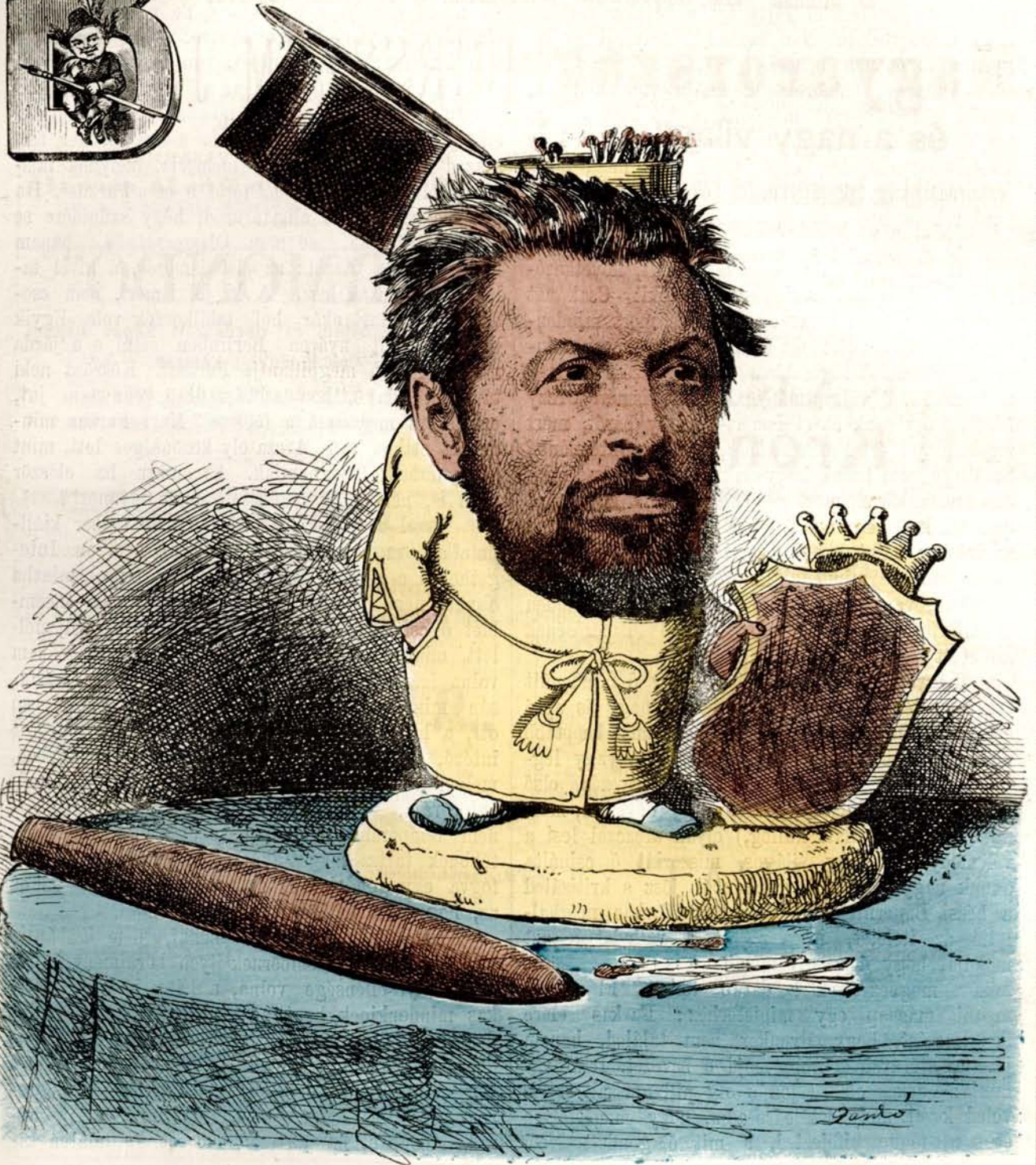

BORSSZEM JANKÓ

Előzetesét a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részvénytársaságnál. Pest, Józseftér 6-ik szám.
Előfizetési díj: Egész évre 6 frt. — Félévre 3 frt. — Negyedévre 1 frt 50 kr.

„The Lord Protector.“

Nem követem el rajta azt a halálos sértést, hogy megnevezem. Nem szabad föltenni, hogy legyen a ki őt nem ismeri.

Az angol trónörökösök kiskorúsága alatt az ország gyámot fogad magának, a kit lord protectornak nevez. Ha a mi barátunkkal találkozol és általa megszólittatol, az az érzés száll meg, hogy kiskorúak vagytok ugyan, te és szegény hazád, hanem hála isten, van protectorod, neked is meg szegény Magyarországnak.

Ő protegál mindent és mindenkit, következőleg ért mindenhez és ismer mindenkit. Csak azt nem tudni: azért ismer-e mindenkit, mert mindenhez ért, vagy azért ért-e mindenhez, mert mindenkit ismer? Világosabban szólva: azért tagja-e a drámabíráló választmányának, mert ismeri Orczy bárót, vagy csak azért ismeri-e Orczy bárót, mert ugyanannyit ért a színészethez, mint az intendáns? Szintugy nem tudni, hogy csak azért ismerős-e minden szerkesztővel, mert mindenkinek küld novellákat és cikkekét, vagy azért lett-e író, mert ért annyit az íráshoz, mint legtöbb szerkesztőnk? Nem tudni, onnan ismer-e minden államférfiut, mert született politikus, vagy azért lett-e politikus, mert minden államférfiú kezdetől fogva az ő ismerősének született?

Legyen ez akár mint, tény, hogy ő mindenütt ott van; tény, hogy a mi történi, nagy és apró dolog, abban ő neki mindig része van; ha több nem, legalább annyi, hogy ő tanácsolta vagy legalább is előre mondta. A 67-es kiegyezés első terve napvilágot lát: s Farkas (így nevezem, mert mindig a kert alatt kullog,) olyan arezczal lesi a véleményeket, hogy világos, miszerint ő csinálta annak nagy részét. A színházból jössz s kritizálad a bécsi Bauernfeld új darabját: Farkas meghallotta az ítéletet, megveregeti a válladat s azt mondja, hogy épen azt mondta ő is Bauernfeldnek, mikor megbeszéltek a darab tervét. El akarsz menni másnap egy ministerhez: Farkas előre figyelmeztet, hogy ilyenkor nem találod, hanem jere egy órával később, majd ő bevezet. Irtál valamit: Farkas elébed jön s oly pillantással szorit veled kezét, mely értésdre adja, hogy megértetted őt s utcunque kifejezted, a mit ő gondolt. Nem

mehetsz nagy urhoz, hogy az előszobából ne ő vezessen be a fogadó terembe és nem jegyezhesz el mennyasszonyt, hogy ő ne adja beleegyezését. Soha senkit nem bánt, soha őt nem bántja senki; de nincs viszály, a melyben ő ne volna közvetítő. Ha idegen gyanánt jössz Pestre, a hol egy lelket sem ismeresz: légy nyugodt, van a városban egy jó barátod és pártfogód s az a Farkas. Ha el kell pusztulnod s érzed, hogy magányodban mindenki elfelejt: ne félj, van egy szem, mely fölismer félszázad mulva és van egy memória, melynek lajstromából semmi ki nem töröl s ez a Farkasé. Ha különös szeszélyből elhatározod, hogy szünidőre se nem a Svájcba, se nem Olaszországba, hanem Montenegróba utazol: az első ismerős, a kivel találkozol, Farkas lesz. A ki jól ismeri, nem csodálkozik rajta, akár hol találkozzék vele. Egyik barátom mult nyáron Berlinben sétál s a járda másik oldalán megpillantja Farkast. Köszönt neki távolról, mint otthon szokás, de eszébe sem jut, egy szóra megállani a földivel. Mert Farkas mindenütt otthon van. Areza oly közönséges lett, mint a gyufatartó-fisiognomiák. Az ember ha először látja is, nem tudja, hol látta már ugyanezt?

Ezzel a tulajdonnal minden más ember kiállhatatlan, vagy tolakodó lehetne; ő nem az. Integgethet ő a szinpad felé, mikor más tapsol, mintha ő neki nem illenek tapsolni, mert ezt az ensemble ő csinálta; kapacitálhat ő saját nézeted mellett, mintha az ő érvei nélkül az igazság nem volna igazság; fogadhat ő legjobb barátod szállásán mint vendéglátó gazda, mikor ő először van ott, a hol te mindennap szoktál lenni; lehet ő intéző, bíráló, major domus százféle közügyben, melyekhez nem ért semmit: még sem haragudhatol rája, — mert nem elbizakodásból teszi, hanem temperamentumból. Esze ágában sincs, hogy többnek tartsa magát akárkinél; hanem születéstől fogva egy gondolat bántja, (az egyetlen) — s ez az, hogy nála nélkül nem megy semmi.

Nem is haragszik rá senki, nem is bántja senki, holott más embernek ilyen körülmények között annyi ellensége volna, a hány ismerőse. Farkas mindenkinek barátja, Farkasnak barátja mindenki. Ő jó fiú, vagyis helyesebben: jó apa, mert minden zsenget ő nevel és minden nagy az ő nevelése. Öregnek született, de minden ily nemzedékkel szoros protectori viszonyban lévén, örökké ifjú marad. Azonban, ha az ádáz idő őt se találná ki-

mélni — a mit nem hiszek, mert a Halál is bizonyosan jó barátja — sirkövén ezeket fogja olvasni az utókor:

Vándor megállj, ha hiszesz üdvösséget!
Sirjára annak ne ismernél,
Ki előtted halt meg a végett,
Hogy protegáljon szent Péternél?
Bár nem ismerted s téged ő se:
Ő a világnak ismerőse.

B. J.

Fejes. Elolvastad az „Árva Miskát“?
Kurta. El.
Fejes. Hát mért nem nevezsz rajta?
Kurta. Barátom, annak a fele sem tréfa.

Mozai k.

Villámhárító.

Hódolat a nőnek, kit erényei égig emelnek,
Földi kopár létünk általa éled, üdül.
Ám a ki léha, üres, lelketlen, csalfa, szeszélyes,
Annak epigrammom rójja le hódolatom.

Ternó.

Harmadszor férjülsz s mindig dús fényre tevél szert;
Néked ugyan, szép hölgy, jól jövedelmez a föld.

Hittelek angyalnak, de élémbe kerüle komornád,
S képen láttam, hogy körmös a szárnyad hegye.

Quitt!

Praktikus egy nő vagy; a mit elvonsz honn a cselédtől,
Isten házában mind leimádkozod azt.

Pompadour.

Azt hiszed, elbájol mindenkit dús ruhatárod;
Nézd ama kedves nőt: mily nemes egyszerűség!
Téged bámullak, de amazt ott nagyra becülöm;
Mint hölgy díszhölgy vagy — dísz nemének amaz.

Borosta.

APRÓ HIREK.

> **Derék régészünk**, Henszlmann Imre Baranyában tesz több napi körutat azon régi sympathiák fölfedezése végett, melyeknél fogva képviselőnek újra megválaszthatnák.

*

÷ **A „Pesti Naplóban“** valaki azt írta, hogy „az egész ogulini ezred területe igen hegyes jellemmel bír;“ a mire valaki megjegyzi, hogy az író, ki ilyen magyarsággal él, „igen lapos szellemmel bír.“

*

© **A Miletics-féle lakoma** alkalmával számos üdvözlő táviratok között a következő is érkezett: „Tulvilág, október 16. Hogyan van az, hogy a kik 300-at izgatnak, azokra rá lőnek, a ki pedig 100,000-et látít, azt csak bezárják — mégis, a kit aztán kieresztenek, vértanu, a kiket pedig agyonlőnek, azok eszevesztettek. E rebus megfejtését kérve, mi is éltejük Mileticset. (Válasz megfizetve) Kvaternik, Bach, Starcevic.“

*

+ **Steiger Gyula** derék városi képviselő az „Árva Miska“ javaslata folytán nevét „Aközönyneknyakára hágóssy“-ra változtatta.

*

◁ **A beteg Austria** ügyében gyülekezett orvosok consiliuma oly hosszúra nyulik, hogy tartani kezdenek tőle, miszerint az egésztől csak consilium abeundi lesz — nehány orvos részére.

*

= **Alaptalan félelem** eloszlátása végett a belügyminiszterium kijelenti, hogy a vidéken és a fővárosban mult héten előfordult néhány kóreset, bár hasonlít a cholerahoz, még sem az — miután azok nem egyébből származtak, mint olyan sajt élvezetéből, mely olyan „Magyar Ujság“-ba volt takarva, a melyben olyan giardinetto volt, a melytől a legegészségesebb időben is megbomlik az ember. Egyébaránt az illető baj, vonatkozólag Ujság csekély elterjedése mellett, a kór epidemikus jelleget aligha fog ölteni.

*

|| **Szigeti József**, a sajtó-párt meghívása folytán „Toldyjával“ Bécsbe rándult, hogy vele ott minden este három száz csehet üttessen agyon.

*

□ **Jurisprudencia.** A jogászgyűlés kisütötte, hogy ártatlan személyeket a tyjok miatt büntetni nem lehet. Tehát: a nyjok miatt lehet.

Honlányi káposzta-levél

a gazdasszonyi kiállításról.

— Dobsa Lajoshoz. —

Pest, sűr-hó 20-án.

Lelkem honfikém!
Csak jöjjön, jöjjön!
Az entrée csekélység. Különben küldök három tiszteleti jegyet.
Csak jöjjön közénk.
Hisz ön eljön ily biztatásra!

Nemde?

Igen, óh igen!

A bejáratnál én fogadom önt s elvezetem czipómhoz. Keblemet ép úgy dagasztja a büszkeség, mint e czipót dagaszták konyhalényem öklei. Nem a hiúság vattájától, öntudatom kecsétől emelkedik e kebel, mely ön elé dobog.

Csak jöjjön, jöjjön! Az entrée csekélység. Különben küldök három tiszteleti jegyet.

Ott van falusi kertecskéből került gyász-narancsom, a fekete retek.

Czipómra s gyász-narancsomra tekintve, szinte hallom, mint fakad föl önnek ajkain e bánatos népdal:

Nem ettem én ma egyebet:
Fekete retket, kenyeret.

Óh, jöjjön, jöjjön! Az entrée csekélység. Különben küldök három tiszteleti jegyet.

Ön ismeri a reteknek sohaj-gerjesztő hatását. Azért kedvelem mindenkéül föltűt e gyász-gyümölcsöt.

Kísérjen tovább.

Ama csacska papucscskák saját horgolmányom. Na? — hadd koppintsak vele az orrára!

Igy.

Óh, miért nincs törvényes kacsó, mely azt önnek fürtei föltűt megforgassa? Mert tudom, hogy ön hü papucsokmány férj-fi fogott volna lenni.

Nemde?

Igen, óh igen!

S ama paplannal ott — engedje, hogy pirulva rejtsem arcomat legyezöm mögé — ama paplan alatt szintén látom föltámadását a vágynak a saját tüzhely után. S mellette a ded-gyolcsok — imádott Boldizsárom naivságában pelenkának mondja — nem-é kiegészítői a családi boldogság ábrándjának? Beszégésök aranyos Bendeguzillámtól származik.

Óh jöjjön, jöjjön. Az entrée csekélység. Különben küldök három tiszteleti jegyet.

Ön a paplanról a föltűtünk ágaskodó farnesi csököfire néz? (Imádott Boldizsárom egyszerűségében bikának nevezi.) Fölnéz és rám mosolyog? Oh menjen, hamis! Én önt nem értem.

S im nézze e tököt! E tök Boldizsáromé. Sajat termése; átengedé a nemzet szakácsnőinek.

Arany oklevelet nyert. Ok-töklel! Mily kitüntetés! S Boldizsárom még habozott, hogy száráról lemesse. Herés kertjét — melyben termett — azóta herélennék nevezi. Az isten tudja mért?

Jöjjön, óh jöjjön!

Holnap lesz a kóstolás napja. Czipóm, retekem, libamellem, sonkám — szívem az öné.

Oh jöjjön!

Az entrée csekélység. Különben küldök három tiszteleti jegyet.

A sorsnak savanyított ugorkája után jól esik a szeretet málnaszörpe. A metélt szivre, a tarhonyává zúzott kebelre ír a zsír, ha a végzet gombócaival kell megbirkózni.

Az entrée csekélység. Különben küldök sib. Oh jöjjön!

Bübájos kecsüdvözzlettel, honhuga

Lengenádfalvay Kotlik Zirzabella.

Nők albumába.

Izlésről szoltunk. „Mit gáncsolod öltözetünket?

Férfiutól csakugyan nem tanulom mi a szép!”

Ily röviden s hetykén bizonyítasz ítéletem ellen.

Azzal megfordulsz, s látom — a cul de Paris-t!

*

Párizsnak szerepét adtátok nékem, Iluska:

Mondjam, a sok szép közt, melyik a leggyönyörűbb?

Váltig néztelek én; de haboztam; néztem az almát;

S látván, hogy férges, néked itélem oda.

*

Szép az arányosság, s az megvan benned, Iluska:

Mennyire szép vagy Ilus, annyira rossz vagy Ilus.

*

Pestre kívánczoltál, s most sínled, Iluska, hogy itt vagy.

Mért? — A divatláznak szörnyü betegje levél.

*

Azt mondják az idő a legjobb orvos, Iluska,

Valjon? Hisz napról napra rosszabb vagy, Ilus!

*

Talpraesett mondás, hogy az asszony fegyvere nyelve.

Van rá gondja, hogy azt rozsdá ne fogja soha.

*

Tiszteljétek a nőt! Szavamat hahotázva fogadják.

Oh ne higyétek, hogy gúnyosan ejtem e szót.

Tisztelem én magam is. Nem czáfol semmit ez album:

Tisztelem én, de csak azt aki megérdemeli.

GOROMBA.

Están bátyánk keresztje.

Quam grávida
Crux est vita
Az ebatta —
Mindalatta
Meggörbednék, si vinum non haberemus,
Nehéz volna mint a Balkán, mint a Haemus,
Sed csutora onus levat firmiter
Bibat ergo omnis homo Sanyiter. —

Ó különben
Dóbróczyben
Én sem volnék
Követ talán.
Feküdhetnék
Kiterítve
Az ördögök
Boncz-asztalán,
De én iszom
Excsutora
S praedicálom
Voce magna:
„Márja ucsce,
Tota vita —
Sine vino
Nihil est, —
Ha megittuk
A borunkat —
Isten hozzá
Fakereszt!”

Helyreigazítás.

Miután a Miletics Szvetozár fogadtatásáról szóló hírekből azt láttam, hogy ezen érdemes fiamat szerb társaf váczai V é r tanu-
nak keresztelték el: az igazság érdekében s helyreigazító tisztelnél fogva, mint az Időknek és így a fogsági időnek is tanúja, kijelentem, hogy az egyedüli nedv, a mely Miletics ur fogsága alatt a váczai börtönben elég bőven ontatott, egyáltalán nem vér volt, vagy ha az, akkor egyáltalán nem szerb, hanem valódi magyar egri bikavér folyt özönével.

Ezzel nem vélem sérteni a szerb dicsőséget, minthogy köztudomásulag borban lévén az igazság, Miletics ur annál inkább mondható az igazság (egri) vértanújának.

Ellenjegyzék:

Clio, s. k.

*Están }
Sanyi } mint szakminiszterek.*

A szent Venczel-rend

heraldikus hivatalának Prágában.

Pest, októberben.

Nemes káptalan,

Midőn soraim képesében van szerencsém az általam felfüzdözött s a nemes káptalan rendelkezésére bocsátott „szent Venczli-aczélpennáimat” kegyelemteljes használat végett átteni: csekély magamra bátorkodom vezetni a nemes káptalan figyelmét mint azon férfiura, ki, szerénytelenség nélkül legyen mondva, tán leginkább van arra hivatva, hogy a fenforgó osztrák-magyar-cseh viszályban közvetítő gyanánt szerepeljen. Miután verba volant de scripta manent — nem valószínű, hogy a kiegyezkedési szerződés nem mondott, hanem írott malaszt lesz. S ha már írni kell, ajánlható-e alkalmasabb, van-e méltóbb eszköz az osztrák-cseh kiegyezés meg- és aláírására, mint Venczli-ről nevezett pennám?

Ha csekély filologiko-diplomatikus ismereteim nem csálnak: a nemes káptalan presuntívus priorja Jirecsek (egy kis jó akarattal és magyaritással Jirecsek): író cseh szerepét folytatja Prága és Bécs között. Az ily férfi kezében nem perczeghet más penna, mint a Venczel-penczel (aczél-pen-alliteratio); s ha ezen fölül illő szerénységgel még azt is jelezni kívánám, hogy voltaképen én a Venczel-nek auxesise vagyok, (izraelitő cseh felekezet-társaim ezt jobban meg fogják érteni) nem hiszem, hogy alázatos kérésem a Venczel-rend nagy keresztjének elnyerése iránt siket fülek pusztájában hangozék el.

A kis Riegerke és Palaczkyeska (üvegese?) részére néhány irkát csatolván még levelemhez: kérem a nemes káptalant, fogadja szívesen őszinte tollakodásom nyilvánítását.

Pan Marquis **Posner Karlicsek Lajicsék**
earl of Alizarin
rendjel-, czeruza-, érdemkereszt-, ostya- és
nemes levélpapiros-kereskedő.

TÁVIRATOK.

Páris. A többség monarchikus, de azért a respublika főnáll, mert szükség van rá.

Madrid. A többség republikanus, de azért a király főnáll, noha semmi szükség rá.

CSODABOGÁR.

Nyugta.

Magyar k. távirtdai vonal fölgyázó. M. Janós Direccio rendelete szerint Bajáról Miskere küldve vonal helyre állítására és helyre állítatot Miske község birája kétt embert, és egy ladikot kialitot annak a déjába fizetet 5 ft. osz. ér. mivel az munka benem végződöt, a ladik elvétetödöt, és kalocsán alitot egyet ladikot emberekkel együtt. Kelt M — 1871 Mártzius 24-én.

F — Janós biró
M — Janós esküt.

„REFORM“

avagy

Az Internacionál.

— Hősköltemény husz énekben. —

Indulása vidám, folytatása rettenetes, de a vége megintelen vidám.

Invocatio:

Lantom idegei föl vannak már húzva:
Fogadd pöngetésim, szivesen, óh múzsa.
S ha egy-egy verslábat kötözgettem gúzsba —
Tekintsd, hogy az eszme sehol sincs megnyúzva.

Nyolcz óra van pontban. Háza határin tul
Herr von Brezelmájér reggelizni indul.
A „zöld szerecsenbe“ megyen ő kávézni.
Neje néz utána. Biz' öröm ránézni.

„Szerencsés jó reggelt, herr fon Brezelmájér!
Aláz'tos szolgálja, frájt mich ungehájer.
Itt az űres pipa, itt vagon az „itt“ is —
Ter' ék a „Reformot“ — szér intreszant, bitt ich.“

„Servus, Fritz barátom! Jól van, amint látom?
A „Reformot“ hozza? Legkedvesb ujságom.“
„Nagy ferkért vájsz!“ ordit oda Fritz a fájer-
Pursnak mondván, hogy „für herrn fon Brezelmájér.“

Hm, a kommünárdok még mindig mozognak —
Bizony furcsa vége lesz még a dolognak.
S eselszövényök szállit már hová eresztik!
Bolygatnak Zágrábban Starcsevics, Kvaternik.

Hm, ez sem bolondság! Hm, illet ki látott?
Zendülés fonálit fonják Pétervárott!
S él a perpatvarral, mely kigyult Zágrábban:
Fundamentálisa cseh pimasz Prágában.

Hm, hm! Ej, ej! Nini! Űsse meg a répa!
Isten engem, ennek a fele sem tréfa!
Párisban a fészke? — az ember elámul:
F r a n c z i a muszkával egy gyékényen árul!

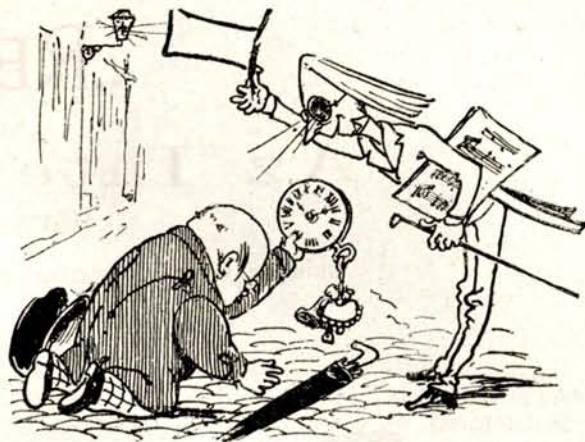
Mit! Micsoda! Mi ez! Hol vannak az örök!
 Ős Buda várában undok petrolörök!
 Mit! Légbe röpitni? Az ember megretten —
 Ujból forradalmat nálunk Budapesten!?

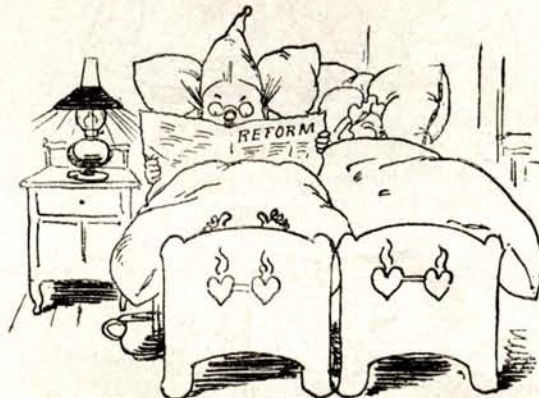
Nem kell nekem gombóc! Jaj, ne kínáld, Máli!
 Jaj, belénk ütött az internacziójai!
 Máli lelkem, nem nem! Jaj, hová kell lennem
 Internacziójai agyom tapos engem!

Este, csöndes este szált le Budapestre,
 Herr fon Brezczelmájér alig veszi észre.
 Hűségés ernyőjét hóna alá csapja,
 Szemébe csusztatva czilinder-kalapja.

Kerül vele szembe szelid Gitár Lőrincz —
 Láthatja mindenki, hogy kezében tör nincs.
 Ámde Brezczelmájér benne vad barbárt lát
 S átadja térdelve szép anker-óráját.

Ágyban sincsen nyugta, kerüli az álmom.
 „Szent isten, hát álmom már sohsem találok?
 De mikép is szálljon a szememre álmom
 Mikor chloro-helyett agyam re-form álom!”

Ide-oda vágja magát az ágyában.
 Rémek, vad lidérczek ugrálnak agyában,
 Égnek mered haja minden egyes szála,
 Bajsza, okulája, szemölte, szakála.

Csakugyan megtörtént. Az ajtó megszörren.
Az új karbonárik rája csapnak szörnyen.
Szeme be van kötve, érez nyirkos ájert —
Isten ójja szegény herr fon Brezelmajert! . . .

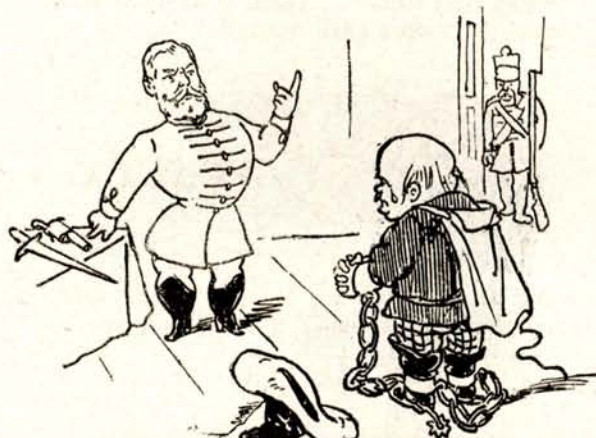
Mit? A Gítár Lőrincz! „Im fogjad e kardot!
Vagy a pisztolyt, mit Fricz orrod alá tart ott!
„Vezess! — avagy meghalsz!“ — Oh, et tu mi Friczi
Söt a feleség is!! — Szemem alig hiszi!“

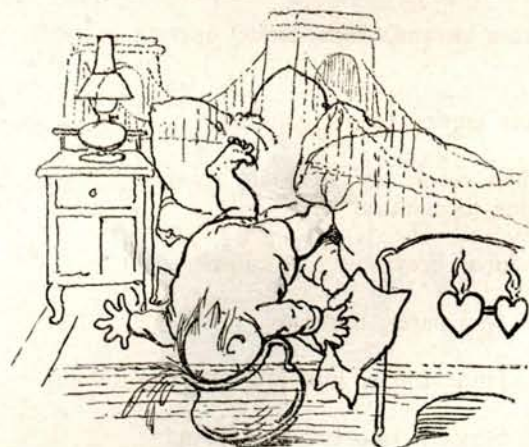
„Ha így van, hát jól van. Hah! leszek Cartouche hát!
Utánam, zsványok, azt az árgyelussát!
Menjünk hát rabolni, ölni, gyújtogatni!
Éljen Rózsa Sándor, Courbet, Angyal Bandi!

Egyszerre a hivek kezdenek eltűnni —
„Mégvagy hát Rinaldo Brezelmajerini!
Mégvagy, vad haramja! Megfogtalak végre!
Mars! Szaporán nagysás Thaisz uram elébe!

„No, ez szép histórija. Ördög vigye dolgát!
Hát ilyen a békés, rendszerető polgár?
Kommünárd! Ön? Fómön meredez a haj fel.
Samenz inen, alter! Gyalázat, pfuj tajfel!

Fölakasztják, zicher! Nem — ezt tul nem éli.
Legjobb lesz, ha magát öli meg, úgy véli.
Hiszen csak gyalázat mi eléje tárul —
S leugrik a lánczhid büszke oszlopárul.

Lánczid oszlopárul, vagy tán csak ágyából!
 Feje nagyot koppan! Mi lelte? Hozzá nyul.
 Vért és vizet izzad? . . Tyhü, az anyja kinját! . .
 Széttörte esérépre éjjeli baszinját! . . .

„Álom volt csak, álom! Istenem, hálálom.
 Intésedet eram, de föl is használom!“
 Soha ezt a lapot, nimálsz, isten ugyse!
 Máli, a „Reformmal“ a kályhába gyujts be!“

Műfordítások.

Horác II. epistolájából.

1. Troiani belli scriptorem, Maxime Lolli,
 Dum tudeclamas Romae, Praeneste relegi:

*Trójai had költőjét, Lolli barátom, a mig te
 Otthonn deklámálsz, Praenestében relegálták.*

16. Iliacos intra muros peccatur . . .

Ujlak meg Mura közt peccakelnék.

18. Utile proposuit nobis exemplar Ulixen.

*Ulysseszt gyönyörű exemplárként tartotta előnkbe.)**

23. Sirenum voces et Circae pocula nosti.

Ismered a siralom hangját és Circe pokolját.

28. Sponsi Penelopae nebulones . . .

Pénélopé nyavalvás kérői . . .

29. In cute curanda plus aequo operata iuventus.

*Ló bőrét jobban viselé meg a fiatalság,
 Mint a Kur. andiét.*

55. Nocet empta dolora voluptas.

Árthat a dolláron megvásárolt gyönyörűség.

58. Invidia Siculi non invenere tyranni
 Maius tormentum.

*Írigységnél székely zsarnok sem lel erősebb
 Tormát*

62. Ira furor brevis est: animum rege!

Írá bőszzsel imezt röviden: lelkedre vigyázz fel!

62—63. Nisi parat, imperat . . .

Hogyha nem is parajat, hát gyömbért . . .

63 . . . Hunc frenis, hunc tu conpesce catenis.

Ezt frányáva' fogasd meg vagy katonával.

69—70. Servabit odorem Testa diu.

Megtartja szagát a Tészta soká. —

*) Ez plane heptameter

A kísértet.

Tulajdonos és felelős szerkesztő: **Oslosorl Bore** (2 sas-utca 24. sz.)